

TEDENSKA SLIKE

Štev. 35.

V Ljubljani, v sredo 30. avgusta 1916.

Leto III.

S tirolske fronte: Ulica v južnotirolskem mestu Piazza, vzhodno Roveretta.

Izadora Sekuličeva:

Vprašanja.

V binkoštni številki »Belgrader Nachrichten« najdemo sledečo sliko srbske literarne pisateljice, ki si je pred vojno pridobila ugled tudi pri naši mlajši generaciji. Pripominjamo, da prinašajo »Belgrader Nachrichten« često spise srbskih pisateljev v nemškem prevodu. Izadora Sekuličeva je ostala ob naši okupaciji v Belem gradu.

Širom so otvorjena vrata. V mrzlem vetru plapola zubelj svetiljke ob uhodu. Tesnobno in molče stoje bolničarji in usmiljenke in pričakujejo. Prinašajo jih. Mnogo. Vsi so enaki. Temne, zavite, mirne postave. Koga prinašajo? Kaj je to, kar prihaja skozi vrata bolnice? Kaj je, kar dohaja tu?

Kdo si, tovariš?

Srečen sin domovine, ki jo ljubim.

Čegav si pa ti, prijatelj?

Domovinin, ki jo ljubim.

Mimo prineso moža žene s polomljenimi nogami.

Kdo si, brate?

Ranjen sin domovine, ki jo ljubim.

Mimo prineso reditelja otrok z razkosanimi prsmi.

Čegav si, sinko?

Mrtev sin domovine, ki jo ljubim.

Mimo prineso sina jedinca z razbito glavo.

Čegav si, sinko, ti?

Mrtev sin domovine, ki jo ljubim.

Koga prinašajo to? Kaj dohaja skozi vrata bolnice? Kaj je to, kar prihaja tu?

Upadle oči, blede ustnice, ko zemlja požoltela lica, kost in koža, suhe, onemogle roke.

Kje ste bili? Odkod prihajate? Komu ste služili, koga ste ljubili, kdo vas je ljubil, kdo vas je izrabil, izsesal, žrtvoval smrti?

Odšli smo za domovino, njej smo služili, njo smo ljubili. Baklje smo, ki so gorele in izgorele v zubljih plamena. Da bo svetlo in toplo v domovini. Bodite ponosni, ljubite nas! Baklje smo, ki so izgorele, da bo gorko in svetlo v domovini.

Kaj je domovina? Kaj je ljubezen do domovine? Kje je ona surova sila, ki je poglala nič hudega sluteče ljudi ven v vrtnice in vihar besa? Kakšna je pošast, ki je zahtevala, da se strmoglavite v naročje ognju, poginu? Kakšna prešernost se vas je polotila, da grabite z golimi rokami za gromom in

Oj, zdaj gremo . . . !

bliskom? Katera zločest je zahtevala, da morate prav vi utreti pot, jo zaznamovati s krvjo in razbrizganimi možgani in jo razsvetliti s požarom?

Vam li ni mraz, si li ne želite domov?

— Ni nam mraz, ne boli nas, ne želimo si domov. Ponosni bodite in ljubite nas! Tam koraka polk, ki ljubi domovino, pred njim je njegov ponos, njegova dika, prapor, ki plapola in meče negotove sence. Po pogrebu odlože trobentači svoje žalne trakove, zrak duhti, nikdo ne sanja sanj malodušnežev, splašenih in padlih.

Toda vi ste bolni, ste ohromeli, ste mrtvi!

Torej nas pokopljite! A mi ljubimo domovino! Mi sovražimo bojazljivi, strahopetni mir! Ponosni bodite in ljubite nas! Tudi mi smo dopolnili nekaj, kar preminja lice večnosti.

Kaj je v srcu domovine, da more pričarati ognjene prikazni pred trudno oko, pred krvavo čelo?

V srcu naše domovine ni niti istine,

niti pravice. Toda mi ljubimo domovino. Ljubezen do domovine nam brani ljubiti svojega bližnjega. Toda mi ljubimo domovino. Srce domovine ne ljubi ne boga, ne človeka. Toda mi ljubimo domovino. Srce domovine je veliko, sebično in vroče, v sebi združuje zvestobo, ki je v srcih nas vseh. In mi ljubimo domovino. Domovino ljubimo, domovino branimo, varujemo, dokler ne zazeleni bršljan preko groba in čelade. Njena zmaga buči, kliče! Mi vsi pojdemo, nikdo ne vprašuje, kdo se povrne. Še takrat ljubimo domovino, ko nam vre kri iz grla in ko moramo grabiti z rokami v svoj lastni drob.

Dr. Zober:

Mesto, ki umira.

(Dopis iz Gorice).

(Nadaljevanje in konec).

S podgorske višine sem opazoval pod nami mrgolenje sivozelene mase, ki je izginjala v zemlji, v svežih rjavih polkrogih, obdajajočih v silnem loku naš grič. Nad temi rjavimi polkrogji se je dvignil prah in migotal v vročem solncu.

Bliže, bliže prihaja ona tuja, doslej neznan nam sila. Poplava. Kje je jez, ki jo ustavi? Da smo ga poznali takrat, ta silni jez!

»Vendar mora biti tako«, vprašam brata zvonarja, ki je še pred nekoliko dnevi skrbel za uro v visokem samostanskem stolpu, »če sedite tako visoko nad nami v svoji zvonarski sobici? Globoko pod nogami imate mesto in daleč preko nas vam gre pogled, v Karnijo, Furlanijo, preko spredne Vipavske doline na visoko planoto, do Vrha, Fajtov in Nanosa?«

»O, da«, mi odgovori zamišljeno, skoraj sanjavo. In čez nekaj časa: »Da, dragi gospodine . . .

. . . skozi one line tam, vidite, nad obokom, sem opazoval zvezde, snežne gore, razsvetljeno mesto, pa daleč doli istrski svetilnik. Ne morem vam povedati, kako rad, in kolikrat. S takšnimi občutki . . . da. Prav pod velikim zvonom, pod križnim tramovjem sem posedal in zrl dol pri onem loku mimo okraskov, preko kostanjev, kako gasne luč za lučjo, kako zaspri mesto pod menoj, kako utihne don. Potem pride večerni veter skozi

Iz Tridenta: Ulica na dan cesarjevega rojstnega dne.

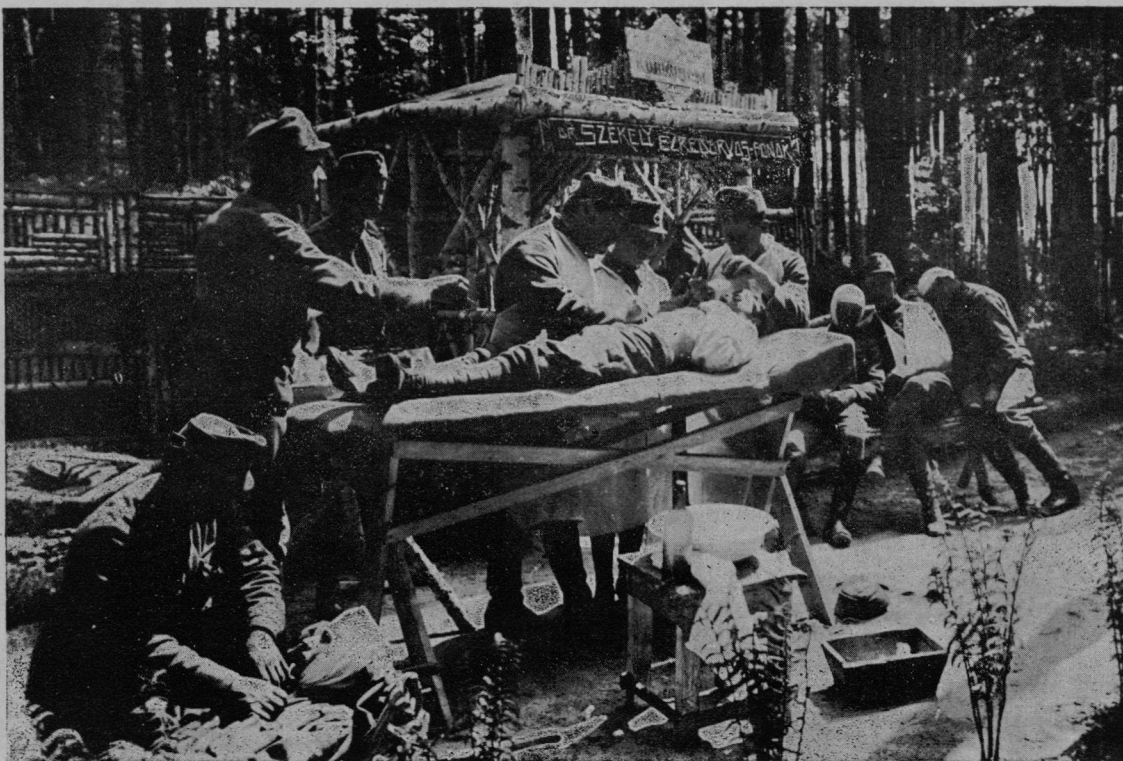
odprte line in potem sem sam tu gori, le pod mano se sliši redni zamolkli trag-trag ure, ki se zdrzava od časa do časa, pa potem zaropota v vseh gibih in kolesih, kakor da ugibata ura in stolp . . . Sedaj so mi vzeli moj stolp, ne smem več gor. Jutri morda ne bo več stal . . . ! Bože!«

Da, vzeli so mu stolp. Kmalu je žvižgalo, sikalo, tulilo krog njega, kakor da bruha peklo ves svoj gnjev vanj . . . Nikdo ne poseda več pod križnim tramovjem, nikdo ne posluša več na dih mimo spečega mesta. Mesto umira.

Ulica je zavita v dim, ponekod je siv, drugod črn, rdečkast, bel, zopet siv. Povsod neprodiren. Duši te, polni ti pljuča, nos, grlo, bode te v oči, da se ti solze. Treska, sika, tuli, ropota. Strešno tramovje prasketa in se lomi, z glasnim pokom, kakor bi streljalo, se luščijo cele zaplate opeke, ometa, lesovja od tramov in žeblicev. Srdito švigajo in prasketajo majhni zublji, med njimi se pa gibljejo sredi dušičnega dima pošastni liki. Gasilci sekajo, lomijo, utirajo si pot skozi ruševine, da uduše ogenj, zapaljen od goreče granate. Buči, buči, kakor votel klic, kakor da prosi visoki dom pomoči, predno se sezuje krilo s silnim pokom in pokoplje požar pod seboj. Le gosta plast prahu ostane med ulicami, da ne vidiš niti do nasprotne hiše.

Drugod. Ulica je mirna, oknice zaprte. Po sredi ceste se pozna, kod je tekla voda ob zadnjih nalivih. Med kamenjem raste trava. Tudi v prvem nadstropju, poleg ogromne luknje, skozi katero je padel kos strehe v prvo nadstropje, zeleni nekaj. Morda že tudi trava, ali bršljan? V vetru zahrešči tramovje, kakor zarjevela vetrnica. Cestna svetiljka nima stekla, okrog ugasle žarilke je polno palčevine.

Zgoraj vrhu ceste se prikažeta moški in ženska. On steče naglo preko ceste in ima ovratnik privihan, kakor da hodi po dežju brez dežnika; ona stopa nalahno in počasi, kakor da se ji ne mudi; zasenči si oči z roko in gleda doli k meni, ali morda kam dalje, morda pozorno, morda radovedno ali pa iz navade. Potem odide, zavije krog ogla, niti ne ozre se v zrak, koder je siknil mimo pozdrav iz pekla. Mesto nje se pripode dečki, vriskajo, kakor da je konec šole in da jih čaka ne vem kje velika radost.

Prva pomoč našim ranjenim vojakom za fronto.

Oškrbane hiše, poškodovane hiše, podrte hiše. Razorana ulica. Razbit vogal. Podrt zid. Jama. Preluknjana streha. Prazna ulica. Jama. Predrta streha, pregorelo tramovje. Grapa. Podrt zid. Škrbe. Čez pol prelomljen kostanj. Izpod blata gleda nekaj metrov tira cestne železnice. Porušena hiša. Dva polomljena kostanja, med njima na tleh ostanki balkona. Kjer je bil balkon prej, je luknja, iz nje štrli ogorel tram v nebo. V nebo gleda tudi melanholična cipresa, kakor da se dolgočasí. Po ušesih zveni gluho molčanje.

Potem se odpravim na dolgo, težko pot.

Na naš vrt. Več nego leto dni je zapuščen. Od daleč gledam napeto, je li še stoji ob uhođu značilna stara murva. Da, še! Kar lažje mi je. Mimo nje v ljubi, stari, zakleti grad. Visoko stoji trava, do gležnja, kjer so bile prej poti, do kolen, kjer je bila prej trata. Kostanja zadaj za hišo ni več. Lipo, ki je tako lepo dehtela in dajala vrabcem pribeža-

lišča, je preklala granata čez pol. Iz raztrskanega visokega štora se cedi sok, kakor da štor plače. One breskve in višnje, ki smo jih vsadili pred devetimi leti in ki so že tako lepo cvetele, dele usodo lipe. Mlada prelomljena stebelca so kakor trupla nedolžnih otročičev. V zapuščenem in izpraznjenem našem domu odmeva votlo moj korak. Stopnice so polne prahu, blata in mokrote. Tod je treščil strel, odnesel je pristresek, kos ogla in strehe in odprl na stežaj vhod dežju, vetru in lastovkam, ki gnezdiijo pod streho, na katero često udarjajo puškini izstrelki. Vse podstrešje je polno njihovega čivkanja, kakor da se jeze nad nepoklicanim došlecem, ki je zapustil svoj dom, mesto da bi ga kril s svojim telesom, kakor one svoje umetne zgradbe iz blata in slame.

Pogled v mojo sobico je turoben. Ob tej steni, ki jo krasi sedaj velika zračna luknja, je stala moja knjižnica, — njeno spravljanje me je stalo skoraj življenje, — med oknom še sedaj visi stenski koledar s starim datumom. Kakor da sem zašel med grobljem v grobnico. Kjer je prej stal klubni stolec, leži kup smeti. Skozi odprta vrata vidim preko podstrešja skozi luknje v strehi — koder je odletela opeka — v modro nebo. Solčni žarki se igrajo po pajčevini, ki se sveti, kakor srebrn beneški filigran. Na levem krilu je tram prelomljen, tam je odkrušen vogel. Postojim in poslušam. Kadar se oddaljijo lastavice, vlada gluh molk, ki zveni po ušesih. Potem zaslišiš, kako trka črv nekje v tramovju: Tok, tok, tok.

Kako se je postarala naša hišica v tem letu! Zdi se mi, da sem v začaranem gradu in da se vsak hip prikaže dolga zmija z zlato kronico in mi ukaže, naj jo trikrat poljubim. Ali se naj udam skrajam pretoklosti? Stopam dol v jedilnico, v spalnico. Omet razpraskan, šipe popokale, oknice so ponekod prestreljene in pri luknjicah štrle ven dolga lesena vlakna. Celó žica električne razsvetljave je pretrgana. Po tleh stoje skudele, svečniki in drug drobiž, ki ga v naglici ni bilo mogoče vzeti seboj. Iz kota me dostojanstveno gleda bela glinasta peč, nekdanj tako prijazna. Vse sobe me pozdravljajo ljubo, presenečeno, domače, žalostno. Stojim in srce mi utriplje do vratu.

Gluho hišino pretrga kratek, silen pok. V bližini je baterija. Ves zakleti gradič se

Z laške fronte: Opuščen strelski jarek, zgrajen iz samih vreč s peskom.

strese, stresó se oknice, vrata, pod se zamaje, skudelice zatrepečejo. Vse zidovje zastoče, najprej zateglo: Jooj! potem kratko: Oh!

Zunaj leži nad pokrajino razbeljen žar. Nekdaj bujno zelena, sedaj rjava in izžgana leži na zapadu podgorska višina. Z druge strani sivi Sabotin, nad njim se belijo beli oblaki.

Mirno leži mesto pod hruščem in gromom, kakor da ne diha več. Z zaprtimi očmi stoje hiše poleg onih, ki so že umrle, tihe so ceste, le od daleč prihiti k tebi jek, nerazumljiv, poln groze.

Stojim li sredi razvalin predzgodovinske Vinete, ali sredi velikega pokopališča, ali ob postelji bolnika, ki mu že leto dni dušiča bolezen jemlje življenjske sokove? Zaostali stanovalci se mi zde kakor netopirji v starem gradu, kakor črvi, ki glodajo po trhem tramu.

Ko se vračam, ko bežim s tega mesta hiranja in umiranja, se mi zdi, da sem pogrebec, ki je zaostal v mrtvašnici, pa odhaja poln groze, oziraje se, je li se mrlič nakrat ne zgane in se mu zareži ali ga pocukne za črno žalno suknjo. Na pot mi svetijo zvezde in široki dolgi žarek sovražnega reflektorja,

Podzemeljska kritja naših vojakov na volinjski fronti.

Z gališke fronte: Pogreb padlega častnika za našo fronto.

kakor znamenje repatice, ki je prišla nad zemljo, prinašajo tesnobo in nevoljo.

Špijonova usoda.

Roman.

(Konec.)

Petič: Grofica je spoznala v Strebingerju tistega človeka, s katerim je imela svoj čas razmerje, in katerega je od tedaj sovražila.

Šestič dokazuje pričeto pismo, ki so ga našli pri umorjencu, in izjava gospoda Cartelana, mladostnega prijatelja Castellmarijevega, da je večkrat obetala usmrtiti svojega prejšnjega ljubimca.

Tisto, kar manjka, se lahko doda. Umor se je zgodil najbrž tako:

Grofica je srečala Castellmarija, katerega je že več let zaman iskala, in ga takoj spoznala. Castellmari se je bal, kar se vidi iz njegovega pisma. Preselil se je nemudoma na Dorotejino cesto deloma zaradi grofice in deloma zaradi tega, ker

Najmlajši naš vojak, 13letni Roman Dzoba ki služi na konju pri 3. pešpolku.

je bilo treba, da ostane njegovo bivanje in delovanje tajno. Ne vemo kako je grofica zvedela, kam se je preselil. Najverjetnejše je, da ji je povedal za to mimogrede Reinen. Ugotovljeno je, da je ta občeval z Castellmarijem. Grofici je najbrž nekoč med pomenkom omenil, da gre k Strebingerju. Ker je vedela, da je to Castellmari, je lahko vprašala na komisarjatu, kje stanuje. Nemara ga je hotela opazovati. Prazno stanovanje nasproti njegovemu ji je prišlo prav. Najela si tega stanovanja ni, ker bi bilo prenevarno. Dala pa si je napraviti ključ — grofove opazke kažejo tako — in žnjim je prihajala ob večernih urah v hišo. Ogledala si je vse in se odločila, da ustrelji skozi okno Castellmarija. Kot umetna strelka je izvršila svojo nakano igraje. 12. januarja je razpravljala Castellmari, sedeč za mizo, z Reinenom. Na mizi je gorela luč in ga dobro obsevala. Grofica ga je ob tej priliki ustrelila.

Policijski predsednik je prekinil nato sejo.

Ko se je hotel baron Fon posloviti, ga je predsednik pridržal in mu rekel:

— Par besed moram govoriti z vami, ljubi baron, pojdiva v mojo sobo.

Gospodje so se razšli, Fon pa je sledil predsedniku:

— Ljubo mi je, da vam morem sporočiti nekaj, kar vas bo gotovo veselilo. V tej težki zadevi ste mnogo pripomogli k srečni razrešitvi in zato si želimo ohraniti vaše lepe zmožnosti še za naprej.

Policijski predsednik je segel po veliki kuverti, ki je ležala na mizi, in jo izročil Fonu:

— Vaše imenovanje, ljubi baron!

* * *
Poletje je sijalo.

Čas žalovanja za umorjencem na Dorothejini cesti je minil.

Mi se vojskujemo za Avstrijo. Znjo so živeli naši očetje vesele in žalostne dni. V Avstriji je naša zgodovina, v Avstriji smo se zavedeli da smo narod.

Mi se vojskujemo za svojo domačo zemljo, za domače šege in naprave, za svoje slovensko narodno bitje, za jezik domači. V nevarnosti so naša Brda, naša lepa goriška zemlja, naš Trst in naša kranjska dežela. Mi vemo, kako ravna Italija z beneškimi Slovenci. Brez pravic, brez šol, brez knjig in listov, le v cerkvi se ondi še glasi domača beseda.

Za to se vojskujemo in za to prelivajo kri naši junaki ob Soči, v tirolskih čereh in v dnjestrskih ravneh. Kri pričuje o naši zvestobi!

A če smo zvesti Avstriji, po pravici tudi smemo zahtevati, da nam nihče v Av-

napuhom ubijajo v dušah drugih narodov zaupanje, vdanost in ljubezen, če bi bilo mogče, tudi zvestobo. Zakaj zvestoba terja zvestobo! Taki Milerji, ki se delajo kakor da so sami oni Avstrija, begajo ljudi, da bi nazadnje res mislili, da so Milerji Avstrija.

Naši slovenski fantje in možje, naši bratje Hrvatje iz kraljevine, iz Bosne in Hercegovine, iz Dalmacije in Istre, naši bratje Čehi, Poljaki, Malorusi in Slovaki se ne vojskujejo za Nemce ali za Madžare nego za celokupno državo, torej tudi zase. Ne vojskujejo se, da bi bil le en narod ali dva naroda povišana in okrepljena, vsi drugi pa naj bi bili po vojni hlapci ali še manj; vojskujejo se za enakopravnost vseh avstro-ogrskih narodov in jezikov. Slovani tvorijo veliko večino v naši armadi. Če smo zdaj prvi, tudi po vojni nočemo biti zadnji; če

Naši vojaki streljajo s strojno puško na rusko letalo.

Sestri Castellmarijevi sta odložili žalne obleke in jih zamenjale s poročnimi. Isti dan sta se obe poročili.

In še isti večer sta se odpeljala stotnik Fernkorn in baron Fon s svojima nevestama na svatbeno potovanje v Benetke.

Za kaj se vojskujemo?

Čudno vprašanje, sedaj po dveh letih vojne. A vendar ni tako nepotrebno. So ljudje ki mislijo da je ljudska kri voda. Neki Miler je rekel, da »bi bilo škoda, če ne bi bilo v Avstriji poleg Nemcev tudi slovenskih narodov.« Zakaj pa? Zato, je dejal, ker so Slovani dobri vojaki. Mož si modro misli: mi naj bi se vojskovali, da bi se njemu dobro godilo! Zato pa že moramo včasih ponoviti, zakaj se mi vojskujemo?

strijji ne skuša zatirati našega bitja. Avstrija je domovina nas vseh, Nemcev in Slovencev, Čehov in Hrvatov. Zato nima noben narod pravice drugega prezirati, tlačiti in izpodrivati. Vsi zares dobri in pošteni to priznavajo.

Kako uče Nemci svoje rojake v Ameriki, naj cenijo in ljubijo svoj materni jezik! »Ceni in ljubi svoj nemški materni jezik!« tako se glasi prvo pravilo za ameriške Nemce, — »zakaj v tem jeziku si prejel sveto vero, v njem jo najlože izpovedaj, v tem jeziku jo zapusti tudi svojim otrokom, da na bo oškodovana! Uči se tudi angleško, to je prav in tudi potrebno, a s svojimi otroci govori samo nemško. Ne trpi da bi se govorilo v tvoji družini angleško!«

Če Nemci v tuji državi tako cenijo svoj jezik in branijo njegove pravice, kako da bi mi ne smeli ljubiti svojega jezika in braniti njegovih pravic na svoji zemlji, v svoji domovini, v domači državi?

✗ Milerji so največji škodljivci v Avstriji! S svojim sebičnim in sovražnim narodnim

Rumunske kmetice perejo ob skalnatem studencu.

Maloruska cerkva pod Karpati, ki služi kot voj. bolnica.

imamo zdaj dolžnost v prvih vrstah umirati na bojiščih, moramo tudi po vojni dobiti pravico enakopravno živeti v miru. To naj si zapomnijo Milerji na Dunaju in doma! Mi smo zvesti Avstriji, a tudi zvesti Slovani, ki se zavedajo svoje vrednosti na bojiščih in zato svojih pravic v miru.

To je za kar se mi vojskujemo. Mi nismo nobeni najemniki, da bi se vojskovali za Milerje. Nas je poklical cesar, poklicala nas je domovina, in za cesarja in domovino smo šli v boj. Vojskujemo se za svobodo in napredek, ki nam ga ne vzame nihče več.

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike!“ Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov tem bolji bo list. Zrno do do zrna ... kamen do kamna ...

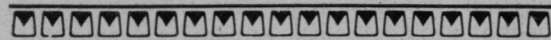

Roman „Špijonova usoda“

je sedaj končan in potem začnemo priobčevati drug velezanimiv roman, katerega dejanje se vrši na Irskem in na Angleškem ter ilustrira razmerje med Irci in Angleži.

Roman „Sinaha“

opisuje usodo pogumne Irke, ki je poročila angleškega lorda, ki pa iskreno ljubi svoj zatirani irski narod ter se poteguje za njegove pravice.

Rudolf Šega:

Luksus.

V sedanjih resnih časih mnogo govore o luksusu. Gotovim krogom očitajo, da se niti sedaj ne morejo odpovedati luksusu, čeprav morajo nižji in srednji sloji stradati kruha in drugih vsakdanjih življenskih potrebščin.

O bistvu luksusa imamo neštivilno definicij. Christian Wolf pravi »luksus je prevzetnost«; Warburton meni »luksus je vporaba od previdnosti nam podeljenih dobrin, ki povzroči škodo tistemu, ki jih rabi«; Pluquet pa zopet trdi »luksus je vporaba stvari, ki niso niti potrebne niti koristne za vzdrževanje življenja in zdravja, tudi niso potrebne za človeško srečo.«

Pojem luksusa je popolnoma subjektiven in relativen. Ravna se po razmerah posameznika kakor tudi splošnosti, ki jih povzročajo kulturni razvoj, stan, premoženje in naziranje. Luksuriózni predmeti izgube svoj pomen, če ostanejo presplošni s tem, da jih

Del izstrelka 42cm možnarja.

posnemajo v manj vredni tvarini, vsled česa postanejo cenejši, ali pa da se izpremeni umetniški ukus. Dokler so mizarji izdelovali parketna tla, so bila luksusbogatinov. Šele ko so postala vsled strojnega izdelovanja cenejša, so se splošno razširila. Tudi kavo, čaj, sladkor in tobak so svoječasno smatrali za luksus. Razmere so pa to predrugačile. Vse te stvari so postale vsakdanja potreba vseh slojev. Danes pa moraš imeti kar tri nakaznice, če hočeš kosček kruha prigrizniti k oslajeni kavi.

V starih časih so bili zelo nasprotni luksusu. Klasični grški filozof Platon bi najrajše prognal iz svoje idealne države ženo in privatno lastnino kot glavna povzročitelja luksusa. Nauki stoikov so navdušili eklektičnega moralista in obenem milijonarja Seneko, da je opetovano pridigoval proti luksusu, zapravljanju pri pojedinah, oblekam in literarni produkciji. Ognjevito patetični satirik Juvenal je nadalje razvijal Senekine misli. Potem je prišel starejši Plinij, ki je v svoji sentimentalni navdušenosti neprenehoma de-

Pogled na uničeno ulico in katedralo v Albertu, odkoder se je začela angleško-francoska ofenziva. Albert je bogato francosko obrtno mesto z mnogimi zgodovinsko znamenitimi stavbami.

klamiral proti luksusu. Kakor je Horac smatral pridobitev ognja, tako je Plato starejši imel denar za pričetek popolne človeške izprijenosti.

Le pristaš Aristotela, Herakliedes Pontikos, je bil v starem veku glede naziranja o luksusu nekaka bela vrana. Označil je luksus kot povzročitelja in spodbujatelja vseh človeških čednosti. Skušal je tudi dokazati, da je vse velike in slavne čine helenske zgodovine povzročil luksus.

V srednjem veku so bili privrženci pa-

in ne more ubožati individua ali naroda. Njegov učenec Robert Malthus je spoznal, da je pomnoževanje potrebščin širokih mas eno izmed sredstev proti nevarnosti prevelike razmnožitve ljudi in da je torej luksus potreben. Friderik List je pa slavil luksus kot glavnega vsodbujalca produkcije in produktivnih moči, ki tvorijo pravo narodno bogastvo.

Med najnovjšimi narodnogospodarskimi pisatelji je tudi Schäffle obsojal luksus. Med socialisti je pa Proudhon nasprotnik preve-

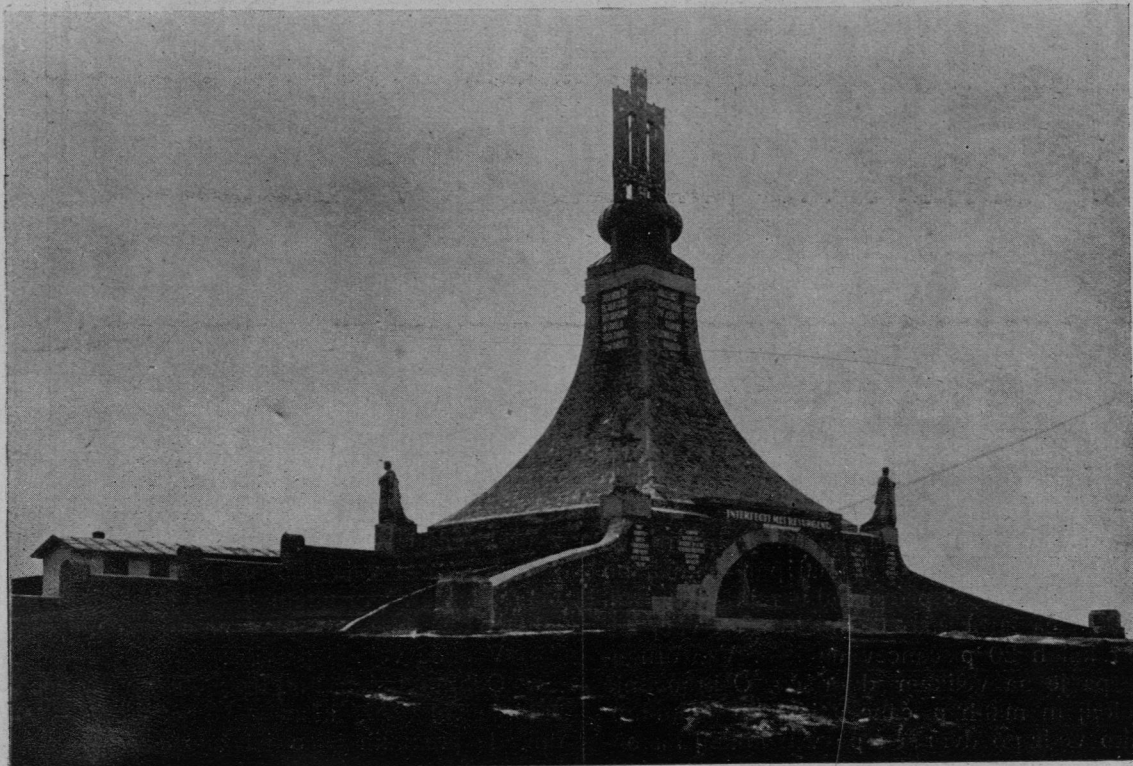
in dragih predmetov. Na podlagi take definicije more seveda potem I. B. Say trditi, da zakrivi tisti, ki vporablja odlične zmožnosti ali velik vpliv v to, da pospežuje luksus, zaroto proti sreči narodov.

Ravnokotako enostranski so pa tudi zagovorniki luksusa, ki menijo da je luksus neobhodno potreben za napredek civilizacije. Čudno je naziranje Montnsquieua, ki trdi da je luksus potreben v monarhijah, v republiki pa škodljiv. Thiers pa pravi, da luksus bogatinov redi siromake. In R. Wagner pravi v svoji knjigi »Kunstwerk der Zukunft, ki je izšla l. 1849: »Tako obstoji luksus bogatinov samo vsled bede siromakov«. Še ekstremnejši je Mommsen, ki pravi v svojem delu »Römische Geschichte, III. 518«: »Velikomestni luksus napravi marsiktero pridno roko bogato in preživlja več siromakov nego človeška ljubezen, ki deli miloščino«.

Obe teoriji sta enostranski. Učinkovanje luksusa je odvisno od stopinje zgodovinskega razvoja narodovega. Roscher pravi: »Pri zdravem narodu je tudi luksus zdrav, pri bolnem tudi luksus bolan . . .«

Splošno smemo trditi sledeče: »Če luksus blaži, gospodarsko in npravstveno povzdičuje posameznika kakor tudi splošnost, tedaj je popolnoma opravičen. Če pa nudi le posamezniku udobno vživanje na stroške npravnosti in blagobita splošnosti, tedaj ga moramo obsojati«.

Glede individualne koristi moramo med ljudmi razločevati take, ki, kakor Macchiavelli, ne morejo živeti brez luksusa, in pa one, ki se šopirijo z luksusom le zaradi tega, da pokažejo svoje bogastvo ali pa da se hočejo pokazati bogate.

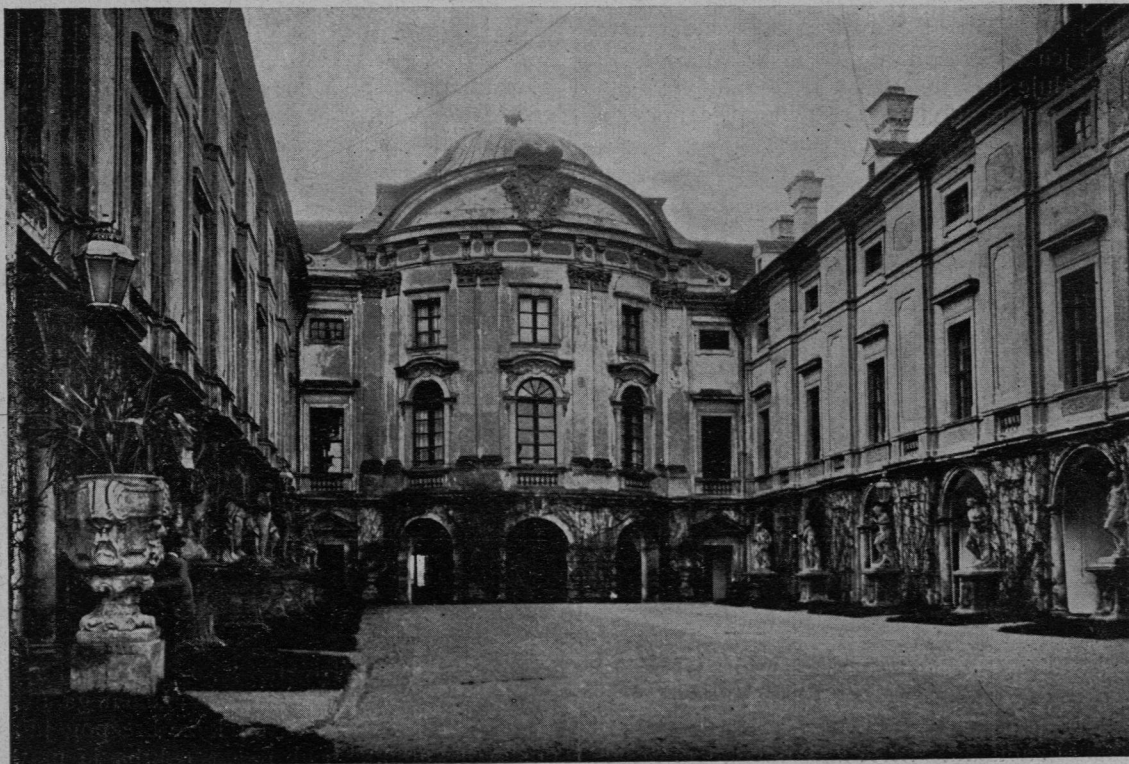

Nagrobni spomenik v bitki pri Slavkovu (Austerlitzu) padlih avstrijskih in ruskih vojakov. V tej bitki dne 2. dec. 1805 je premagal Napoleon Avstrijce in Ruse, ki so imeli 15.000 ranjenih in mrtvih, 30 tisoč pa so jih Francozi ujeli.

tristike in scholastike največji nasprotniki luksusa. Šele koncem srednjega in pričetkom novega veka, ko sta se pričeli razvijati trgovina in industrija, je nastalo drugo, svobodnejše naziranje. Navzlic temu so pa še ljudski govorniki 15. stoletja, na primer neki Geiler von Kaisersberg, in pa humanisti kakor Ulrik von Hutten in reformatorja Luther in Calvin pridigovali o škodljivosti luksusa. In celo Michel de Montaigne (1533—1592), velik oboževatelj Seneke in še večji mojster v umetnosti uživanja, in njegov učenec, pariški duhovnik Pierre Charron (1541—1603), sta se izrazila pri pogledu na razkošno življenje na francoskem dvoru, da je celo obлека luksus. V 17. stoletju sta posebno janzenzist Blaise Pascal (1628—1662) v svojih duhovitih »Provinciales« in pa Fénelon (1651—1715) v svojih spisih proklinjala luksus.

Za velikega nasprotnika luksusa v 18. stoletju pa moramo smatrati I. I. Rousseaua. Njegova naziranja o luksusu so precej podobna idejam starejšega Plinija in Seneke. Na drugi strani so pa možje kakor Mandeville, Voltaire (Mondain, Apologie du luxe in sur l'usage de la vie), Melon (Essai politique sur le commerce, 1734), Hume (On refinement in the arts, 1753) in Dumont (Theorie du luxe, 1771), predvsem pa nekateri merkantilisti in fiziokrati zagovarjali luksus.

Adam Smith, ki je sicer nasprotnik luksusa, razločuje luksus v trajnih dobrinah in luksus v hitro minljivih dobrinah. Luksus v prvem pomenu je bolj soroden štedljivosti

Kneza Kaunitza grad v Slavkovu (Austerlitzu). V njem je prebival Napoleon pred bitko, v kateri je v 4 urah premagal avstrijsko-rusko armado.

likega luksusa. In Emile Laveleye noče ničesar vedeti o primernem ali dovoljenem luksusu in pravi: »Obsodbe, s katerimi so modrijani starega veka kakor tudi cerkveni očetje in krščanski pridigarji tako soglasno in zgovorno obsojali luksus, so opravičene tudi po današnjem stanju znanosti.«

Vse te obsodbe so predvsem povzročile enostranske in napačne definicije luksusa. V tem oziru je tipična definicija I. B. Saja starejšega, ki pravi, da je luksus raba redkih

Manica Komanova:

Materi na grob.

Mama, zlata mama,
solnce mojih dni,
kam si zatoniло,
kam zašlo si ti?

Kaj bi reva dala —
kličem čestokrat,

da bi mogla zreti
te le še enkrat!

Ti, le ti si zrla
v hčerino srcé,
znala osušiti
grenke ji solzé.

A zdaj moje solze
kdo otiral bo,
ki kot grenki potok
na tvoj grob tekó...?

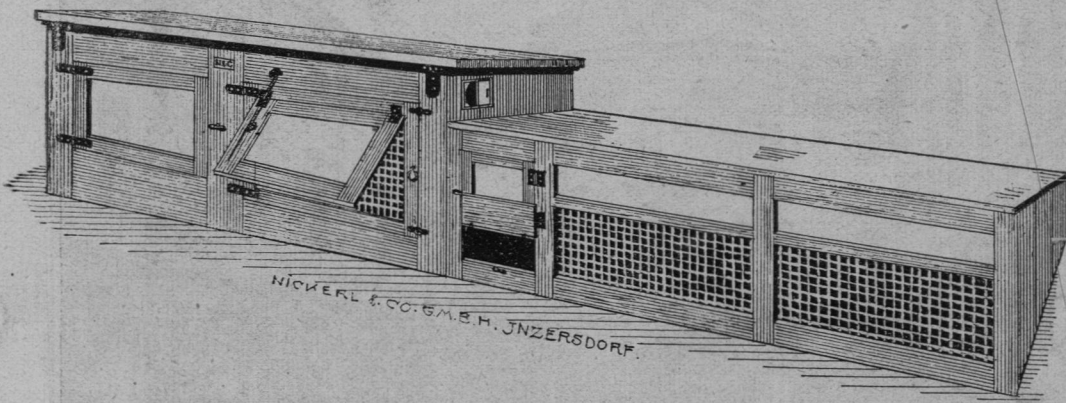
Mama, zlata mama,
solnce mojih dni,
kam si zatonilo,
kam zašlo si ti?

Elvira Dolina - Sittig.

Umetno valenje.

Umetno valjenje ni novo. Že pred tisoči leti so imeli Kitajci priprave, kjer so perjad, zlasti male račice, umetno zvalili. Ker pa skrivajo to svojo umetnost strogo tajno še danes, ne vemo prav, kako so urejene njihove valilne priprave.

Toda tudi Egipčani so poznali umetno valenje in že za časa starih faraonov so imeli skoro v vsaki vasi valilno peč, kamor so nosili ljudje jajca, da so jih zvalili. Še danes najdemo po doljnem Egiptu take peči. To so cele stavbe, kjer so nastavljene druga poleg druge posamične peči. V vsaki taki stavbi se zvali po mnogo tisoč jajc naenkrat. Ker pa tudi egipčanski valilec neče izdati svoje tajne, ne vemo niti o teh pripravah, kako so urejene. Vobče je zunanji proces ta: Valilec prevzame od kmetov jajca. Kar je starših od 8 dni, jih brezpogojno zavrne. Starost jajc spozna z veliko sigurnostjo na večjem ali manjšem mesecu (prazni del jajca na topem koncu), s tem, da jih pregleduje na solncu. Za gotovo število jajc izroči potem določeno število piščancev, a nekaj si jih obdrži kot plačilo.

Slika 1. Ogrevalnica.

V tej svoji valilni kolibi mora vztrajati valilec cele tri tedne valjenja, vedno v temperaturi od 39 — 40 stopinj Cels. Ne sme je nikdar zapustiti, ker nima nobene priprave za kontroliranje toplote. Le njegov čut mu pove, če je temperatura prava. Istotako mora jajca obračati in hladiti vse sam z ročnim delom, ker tudi zato nima priprave; torej težaven in mučen posel. Tembolj je občudovati, da s tako primitivno npravo doseže tolike uspehe.

V kulturnem svetu so bili Francozi prvi, ki so poskušali umetno valjenje, in sicer se je to zgodilo spčetka iz zgolj znanstvenih razlogov. Toda sčasoma se je razvila iz teh poskusov nova panoga kurje reje. Danes imamo že tako popolne valilne stroje, da je uspeh bolj siguren in točen, nego pri naravnem valenju.

jim preti pogin. Ta »naravna« reja je torej trudapolna ter navadno nima zaželjenega uspeha. Na večjem dvorišču kaže brezpogojno postaviti valilnik. Saj njega oskrba je prav enostavna, regulacija povsem mehanična, tako da odpade skoro vsako nadzorstvo. Ko se piščanci zvale pridejo v ogrevalnico, kjer so zopet popolnoma na varnem ter jim ne preti nikaka nevarnost. Ker ne morejo uhati, odpade vsako nadzorstvo, samo da jih ob pravem času nakrmimo in napojimo.

Valilniki se dobé dan danes že po najrazličnejših sistemih. Ali so ogreti z vročo vodo, ali s segretim zrakom ali električnim potom, ali jih kurimo z lampo-petrolejko ali s premogom, je naposled postranska reč. V glavnih potezah so pa vsi enaki. Obstojijo iz skrinje, v katerem spodnjem delu se nahaja predal, kamor pridejo jajca (slika 1.). Od

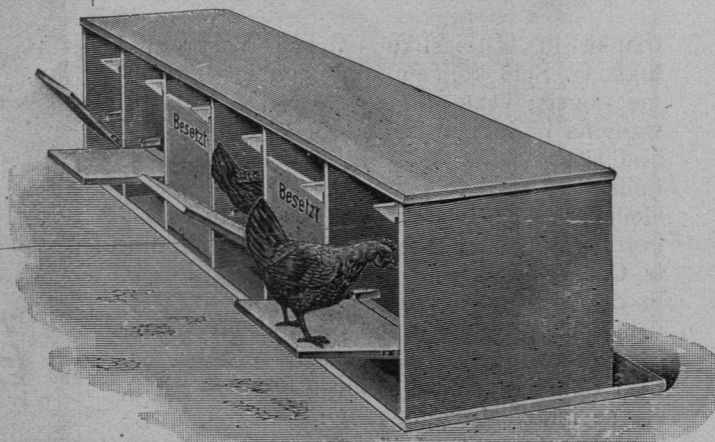

Nemški konjeniki s konji v I. nadstr. neke hiše na francoski fronti.

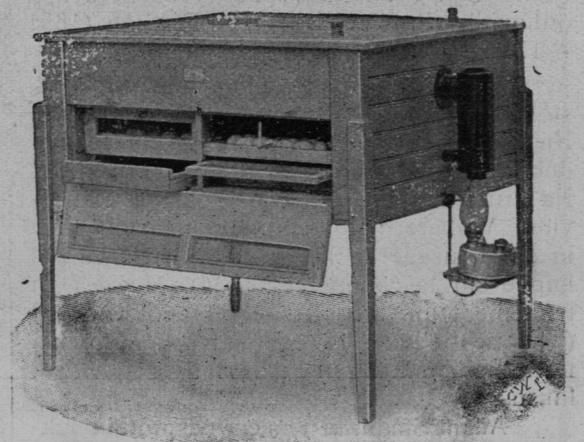
zgoraj prihaja toplina. Poleg tega mora biti priprava, ki dovaja jajcem zadostno množino vlage, kajti v presuhem zraku jajca prehitro izhlape ter bi mladi plod prezgodaj poginil.

V obče veljajo pravila:

Odbirati treba samo lepo oblikovana jajca srednje velikosti, ki niso starša od 8 — 10 dni. Iz premalih jajec izlezejo šibki in slabotni piščanci, v prevelikih se nahajajo radi dvojčki, ki so, ali preslabotni, ali sploh ne izlezejo. Tudi niso dobra jajca nenavadnih oblik, n. pr. prav ozka, dolga, ali čisto okrogla jajca. Paziti treba tudi, da so jajca res oplojena. Zato ne sme en petelin nikdar več voditi kakor kvečjemu 10 kokoši. Toda tudi pri takem številu je mogoče, da petelin ka-

Slika 2. Zaklopno gnezdo.

Slika 3. Valilni stroj.

tero kokoš popolnoma zanemarja in prezre. Zato je dobro, da so jajca zaznamovana, kar je mogoče seveda le tedaj, ako nesejo kokoši v zaklopna gnezda, o katerih še pozneje govorimo. Kokoši, katerih jajca niso oplojena, treba brezpogojno takoj odstraniti,

same na zraku na čisti podlagi, n. pr. na kakem pavolnatem prtu. Ko so jajca suha pridejo v valilnik, ki mora imeti temperature 39 — 40°C. Višja ne sme biti, ker bi plod zamorila. Po mrzlih jajcih temperatura v valilniku hitro pade. Ako čez kakih 6 ur še

njega leta so narasle hranilne vloge v hranilnicah na Nemškem — ne vštevši vojnega posojila — za 1300 milijonov mark nasproti 1265 milijonov mark nasproti v istem času lanskega leta. Torej tudi na Nemškem nekateri preveč dobro »zaslužijo«.

V zadnjih bojih za Gorico vpljenjena italijanska zastava.

ker so vsej reji samo na škodo.

Predno pridejo jajca v valilnik, jih je treba skrbno osnažiti, kajti nesnaga, kakor se jih prime na gnezdu, zapira luknjice na lupinji in plod se mora pre ali slej zadušiti. Zato jih je treba namočiti v mlačni vodi ter jih z malo ščetko osnažiti. Posuše naj se

ni narastla spet na 39°, treba lampo nekoliko priviti. Od sedaj naprej naj bo temperatura vedno enakomerna tekom vseh 3 tednov 39 — 40°C.

(Konec sledi).

Razne vesti.

„Varčevanje“. V prvi polovici letoš-

Vojna razstava na Dunaju. Nekaj novega nudi 1. julija otvorjena vojna razstava v Pratu. Nebrojne čete obiskujejo dan za dnem to res lepo napravo. Meščan vidi tu nagromadeno vse ono morilno orožje, ki ga je ustvarila naših nasprotnikov z namenom, da nas uniči. Najbolj obširna in najzanimi-

Japonci se koljejo v morju na Sumidu pri Tokiju.

vejša je trofejna dvorana, kjer je razstavljeno vseh vrst orožje, ki smo ga med sedajno vojno uplenili sovražnikom. Posebna zanimivost je črnogorski top starejšega sistema, s katerim je sprožil črnogorski princ Peter prvi strel v balkanski vojni. Zanimivi so nadalje kraljevski prestol iz srbske skupštine v Belgradu. V nekem okvirju visi tudi eden izmed onih letakov, ki jih je metal Gabriele D' Annunzio nad Trstom o božiču 1. 1915. Letak je tiskan s pisalnim strojem, a na koncu je lastnoročni podpis D' Annunziov. Za tem sledi razne bombe, mine, rakete itd. Velik del razstave napolnjujejo raz-

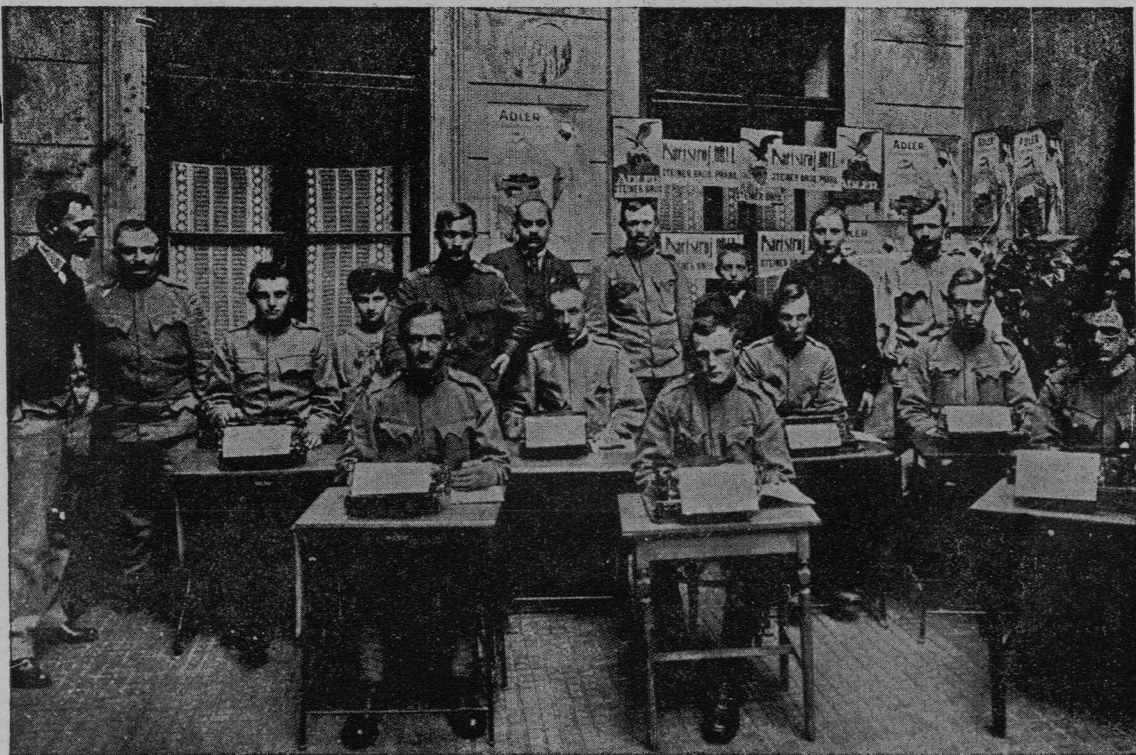
ne naprave Rdečega križa vojnopomožnega urada. Zanimiv je nadalje oddelek za vojne ujetnike. Razni ujetniški tabori so miniaturno razstavljeni in pričajo o avstrijski človekoljubnosti, ki troši milijone in milijone, da pripravi ujetim sovražnikom kolikor mogoče prijetno bivališče. Skoro neverjetno se zdi človeku dejstvo, da porabi naša uprava nič manj nego 77 vagonov blaga za prehrano 1 milijonske armade ujetnikov. A ti ujetniki tudi ne lenuharijo, marveč so na kmetih, v tovarnah in pri raznem delu.

A ne samo vojna industrija topov in pušk je zastopana, tudi bolj miroljubne stva-

ri so na zadnje za videti. Nižjeavstrijska trgovska zbornica je poskrbela, da pokažemo svetu, da nismo samo v stanu producirati najboljše topove in granate, ampak tudi najboljše vrste tkanin, usnjatih izdelkov itd. Vojna razstava je sicer v znamenju vojne, a ima izgled tudi na mirno dobo prihodnjega miru.

Skrbi radi vojakov na bojiščih. Čestokrat se pripeti, da so domači v velikih skrbeh, kaj se je zgodilo z njihovimi na bojišču; pa tarnajo, da toliko časa nič ne piše, ko je vendar prej ves čas tako redno pisal. V takih slučajih naj se obrnejo naravnost na poveljstvo kompanije, pri kateri je dotični služil; torej ne na poveljstvo bataljona ali polka, ker se potem stvar zavleče. Kompanije bodo gotovo rade sporočile resnico in najhitreje, ker le pri kompaniji so ljudje, ki jim je slučaj dobro znan. Za tako vprašanje pa zadostuje prav priprosta dopisnica, na kateri mora biti natančen naslov, kam naj se sporoči. Pa naj si ne delajo ljudje preveč skrbi, kje bi dobili koga, ki bi jim napisal nemško. Vsak napiši tako, kakor so te doma ali v šoli naučili, saj pri vojaki znajo vse jezike, če ne eden, pa drugi.

Francozi in Madžari. Pariški »Matin« objavljala članek, v katerem piše: Grof Tisza se je popolnoma pretvoril v mešetarja med pangarmanizmom in prekuhanim madžarizmom. Ta narodič se je navadil tiranizirati druge ter ima sam o sebi skrajno pretirane pojme. Potomci Košutovi so s svojim postopanjem v svetovni vojni sami sebe obsodili in na dan obračuna se ne bo njim v prid dvignil niti en glas. — »Matinu« odgovarja »Pester Lloyd«: Res se ne pravi zlo želeti, če se zahteva od Madžarov, da odstopijo Karpate Rusiji, Erdelj Romuniji, Hrvaško in Slavonijo pa Srbiji! Nehvalenčni smo — no, hvala Bogu, nas je ta nevaležnost obvarovala da nismo izgubili niti pedi svoje zemlje!

Vojni invalidi se uče strojepisja.

ZADRUŽNA TISKARNA KRŠKO ob Savi

se priporoča slavnemu občinstvu za izvršitev vsakovrstnih tiskovin. Vsled najmodernejše uredbe izvršuje naročila najokusneje, ceno in v najkrajšem času.

Naročila sprejema vodstvo Zadrugne tiskarne v Krškem in upravništvo Tedenskih Slik v Ljubljani, Franciškanska ulica 10. I. ☺

Zlato in srebro obdrži tudi med vojno in po vojni svojo vrednost. Varno je torej naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verišico, prstan i. dr. Bogato izbiri po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastoj in poštine prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Po najvišjem naročilu

Njeg. ces. in kr. Apost. Veličanstvu.

Izvanredna

c. kr. državna loterija

za vojno oskrbovalne namene.

Ta denarna loterija

ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobiček znaša

200.000 kron

Žrebanje se vrši javno na Dunaju dne 5. okt. 1916.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za dobrodelne loterije na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5, v loterijah, tobakarnah, pri davčnih, poštinih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Igralni načrti za kupce srečk brezplačno. Srečke se pošiljajo poštine prosto.

Od c. kr. glavnega ravnateljstva drž. loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Najbolje darilo trpečemu vojaku je

MORANA

Reši ga in brani nadležne golazni: uši, stenic in vsakega mrčesa. Izvrstno sredstvo je tudi proti ozeblini, hrastam in vsaki kožni bolezni. — Naroča se:

M. SKRINJAR, TRST

Via Castaldi 4, I.

Cena: Liter 4 K. $\frac{1}{2}$ l 2 K. $\frac{1}{4}$ l 1 K.

Da olajšamo odpošiljatev in troške, pošljemo naravnost na dotični stan vojaka. Pošlje naj se denar in natančen naslov dotičnega.

Morana je popolnoma prosta vsake razjedajoče kisline, torej neškodljivo človeškemu zdravju, tkanini i. t. d.

Ker se je papir, lepenka, platno i. dr. znatno podražilo in nam je zaloga knjig, kar smo jih imeli vezanih, pošla ter je vezava sedaj znatno dražja, stanejo odslej knjige:

Rado Murnik: „Lovske bajke in povesti“.

Milan Pugelj: „Mimo ciljev“.

Cvetko Golar: „Kmetske povesti“.

elegantno trdo vezana vsaka po **3 K 50 v.**

Naročite si te knjige, ker so zelo zanimive. Vojakom in ranjencem napravite veliko veselje, če jim pošljete dobro knjigo.

Krema za čevlje $6\frac{1}{2}$ lc. 13 K
poštine prosto
I. Winter, Taschwitz, p. Buchau, Češko.

Poravnajte naročnino!

Tiskarskega vajenca

sprejme takoj

Zadružna tiskarna Krško

BLIŽAJO SE VELIKI DNEVI SREČE!

V času do 1. februarja 1917 izžrebani bodo glavni dobitki sledečih izbornih srečk:

Novih srečk Avstrijskega rdečega križa	300.000 in 500.000 kron
Turskih srečk	200.000, 400.000 in 200.000 frankov
3% zemljiških srečk iz l. 1880	90.000 in 90.000 kron
3% zemljiških srečk iz l. 1889	60.000 in 100.000 kron

17 žrebanj vsako leto! Svota glavnih dobitkov l. 1917:

3,230.000 kron oziroma frankov.

Mesečni obrok samo **K 7**— oziroma **K 3-75**.

Te srečke imajo trajno denarno vrednost in je izguba denarja kakor pri loterijah v slučaju neizžrebanja izključena! Zahtevajte brezplačno pojasnilo in igralni načrt, hitite z naročilom!

SREČKOVNO ZASTOPSTVO 3, LJUBLJANA.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3.

Največja slovenska hranilnica!

Koncem leta 1915 je imela vlog K 48,500.000—
Rezervnega zaklada „ 1,330.000—

Sprejema vloge vsak po **4 $\frac{1}{4}$ 0/0** dan in jih obrestuje brez odbitka.

Hranilnica je popularno varna in stoji pod kontrolo **c. kr. deželne vlade.** Za varčevanje ima vpeliane **domače hranilnike.**

Posojila na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti $5\frac{1}{4}$ 0/0, izven Kranjske pa proti $5\frac{1}{2}$ 0/0 obrestim in proti najmanj $\frac{3}{4}$ 0/0 odplačevanju na dolg.

10 letna garancija.

Sedaj v vojnem času najbolj hvaležna in praktična časa primerna darila so samo „Gritzner“ in „Afrana,“ šivalni stroji

najboljši, dosedaj nedosežni v trpežnosti za rodbinsko rabo in obrt. Prednost: kroglični tek, biserni ubod (Perlstich.) Pouk v vezenju brezplačen v hiši. Cenj. občinstvu se radevolje razkažejo naši stroji in so v poizkušnjo na razpolago, brez da bi se sililo h kupčiji.

Edina tov. zaloga šivalnih strojev in njih delov (za šivalne stroje vseh sistemov.) Ze nad 3 milijone hvaležnih odjemalcev.

Josip Petelinc, Ljubljana,
za vodo — blizu frančiškanskega mosta, levo — 3 hiša.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

: Delniška glavica 8,000.000 kron. :

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske razredne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: $\frac{1}{4}$ srečka K 40—, $\frac{1}{2}$ srečke K 20—, $\frac{1}{4}$ srečke K 10—, $\frac{1}{8}$ srečke K 5—. — Cena za novovstopivše igralce:

$\frac{1}{4}$ srečka K 120—, $\frac{1}{2}$ srečke K 60—, $\frac{1}{4}$ srečke K 30—, $\frac{1}{8}$ srečke K 15—. Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun in jih obrestuje po **4 $\frac{1}{2}$ 0/0 čistih.**

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

A. & E. Skaberné
 Ljubljana, Mestni trg 10
 specialna trgovina pletenin,
 trikotaž in perila
 priporoča svojo veliko zalogo,
 kakor:
 Športno in vojaško perilo in sicer: no-
 gavnice, gamaše, dokolenice, snežne kuč-
 me, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene
 srajce in spodnje hlače iz volne, velblo-
 dje dlake in bambaža.
 Perilo za dame in gospode iz šifona,
 cefirja, in flanele.
 Perilo za dečke, deklice in dojenčke.
 Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.
 Na debelo in drobno.

Priporoča se
 umetna knjigovoznica
IVAN JAKOPIČ,
 LJUBLJANA.

Mazilo za lase
 varstv. znamka Netopir
 napravi g. Ana Križaj v Spod-
 nji Siški št. 222 pri Ljubljani.
 Dobi se v Kolodvorski ul. 200
 ali pa v trafiki pri farni cerkvi.
 V 3 tednih zrastejo najlepše la-
 se. Stekl. po 3 in 4 K. Pošilja se
 tudi po pošti. Izborno sredstvo
 za rast las.
 Za gotovost se jamči.
 Zadostuje steklenica.
 Spričevala na razpolago.

SANATORIUM EMONA
 ZA NOTRANJE IN KIRURGIČNE BOLEZNI.
 PORODNIŠNICA.
 LJUBLJANA, KOMENSKEGA ULICA 4
 SEF. ZDRAVNIK: PRIMARIJ DR. FR. DERGANČ

SUTTNER
IKO

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10
„ 705. Roskopf-ura, kolesje v kamnih	„ 5:90
„ 719. Srebrna remontoar-ura	„ 7:80
„ 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	„ 8:40
„ 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	„ 7:20
„ 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	„ 7:50
„ 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	„ 7:90
„ 804. Srebrna damska ura	„ 9:50
„ 1544. Usnjata zapestnica z uro	„ 10:50

Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	„ 14:—
„ 1450. Bela kovinasta verižica	„ 2:80
„ 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	„ 1:—
„ 916. Srebrna verižica, masivna	„ 3:20
„ 422. Nikelnasta športna verižica	„ 1:75
„ 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	„ 2:—
„ 213. Srebrni prstan z kamnom	„ 1:40
„ 211. Srebrni prstan z kamnom	„ —90
„ 1063. Prstan, zlatona srebro	„ 2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
 po povzetju ali če se denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
 zastoj in poštine prosto.

Neugajajoče
 se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice. **Svetovna razpošiljalnica.** Nobene podružnice.

Poslano.
 6. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.
 Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.
 [Spoštovanjem
 Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.
 V Pulju, 23. marca 1914.

500 kron
 Vam plačam, če ne odstrani moj uničevalec korenin
Ria balzam Vaših kurjih oces, bradovic, otiščancev,
 v treh dneh brez bolečin. Cena enemu lončku z jamstvenim listom 1 K 50 v, 3 lončki 4 K, 6 lončkov 5 K 50 v. Stotine zahvalnih in priznalnih pisem.
 Pot na nogah, rokah, pod pazduho odstrani hitro posipalni prašek, cena 1 K 50 v, 3 ščatlje 3 K 50 v.
Kemény, Kaschan (Kassa) I. Postfach 12/44, (Ogrsko).
 Zadejte listkom v administraci v Praze III., Mostecká 7
 levné - populární - veselé **MALE HUMORY.**

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.
 Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.

Izdajatelj in odgovorni urednik Ivan Koželj. Tisk Zadrúžne tiskarne v Krškem.